

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoSr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620201152
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3620201152.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: J., právne zastúpená: R., proti žalovanému: U., právne zastúpenému: J., o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 11. novembra 2021, č.k. 5Csr/1/2020-119, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil Rozhodcovský rozsudok zo dňa 14.01.2020 pod sp. zn. 66/05/19 vydaný P. v právnej veci žalobcu U. proti žalovanej J.. Žalobkyni priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti konania vo veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 3 písm. c/, ods. 5, § 45 ods. 1 písm. e/, g/, i/, j/, l/, § 46 ods. 1 zák. č. 335/2014 Z.z., § 4 ods. 2 písm. c/, ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z., článkom 3 ods. 1, článkom 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 4 písm. a/, k/, r/, ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., článkom 3 ods. 1, 2, 3, článkom 5, článkom 6 Smernice Rady 93/13/EHS, § 3 ods. 3, 5 prvá veta zák. č. 250/2007 Z.z. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že žaloba žalobkyne je podaná dôvodne. Konštatoval, že žalobkyňa podala žalobu včas, v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote podľa § 46 ods. 1 zák. č. 335/2014 Z.z. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že rozhodcovská spotrebiteľská zmluva zo dňa 05.08.2015 bola žalobkyni priamo „vnútená“, keď zo strany dodávateľa bola predložená zamestnancom žalovaného zároveň so zmluvou o úvere, ktorý zamestnanec jej výslovne uviedol, že je podmienkou uzavretia úverovej zmluvy a bez podpisu rozhodcovskej zmluvy jej úver poskytnutý nebude, teda uzavretie úverovej zmluvy bolo podmienené podpisom rozhodcovskej spotrebiteľskej zmluvy v rozpore s § 3 ods. 5 zák. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pričom žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a žiaden dôkaz o preukázaní opaku nepredložil. Teda žalobkyňa ako slabšia strana v spore bola pod tlakom silnejšej strany v spore a keď chcela získať úver, musela rozhodcovskú spotrebiteľskú zmluvu uzavrieť, pričom právne znalý dodávateľ, ktorý využil neznalosť a slabšiu vyjednávaciu silu žalobkyne ako spotrebiteľa, ktorá chcela získať finančné prostriedky z úveru, musela rozhodcovskú spotrebiteľskú zmluvu uzavrieť, teda spotrebiteľská rozhodcovská zmluva jej bola jednostranne vnútená zo strany žalovaného, nebola individuálne zmluvne dohodnutá a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka, ktorá je absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Obč. zák. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013, rozsudok NS ČR sp. zn. 33Cdo/1201/2012 z 20.06.2013. Ďalej konštatoval, že v tomto prípade

žalobca podpísal zmluvu o úvere bez možnosti spolu vytvoriť, alebo akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť jej obsah. Vnútroštátny súd musí posudzovať zneužívajúci charakter určitej zmluvnej klauzuly i bez návrhu. Možnosť súdu skúmať charakter jednotlivých zmluvných podmienok z úradnej povinnosti predstavuje prostriedok vhodný k dosiahnutiu toho, aby konkrétny spotrebiteľ nebol zneužívajúcou podmienkou viazaný a tým zabraňovať ďalšiemu používaniu zneužívajúcich podmienok v zmluvách uzatváraných medzi spotrebiteľmi a podnikateľmi. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, rovnováhou skutočnou, ktorá umožňuje obnoviť rovnosť medzi týmito zmluvnými stranami. Súd posúdil právny vzťah medzi veriteľom ako dodávateľom a žalobkyňou ako spotrebiteľom ako spotrebiteľský, aplikoval na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z., Smernicu Rady 93/13 EHS, rozsudok Súdneho dvora ES vo veci C 240/98 zo dňa 27.06.2000 Oceáno Grupo Editorial SA c/ a Roció Murciano Quintero, rozsudok Súdneho dvora ES vo veci C - 168/2005 zo dňa 26.10.2006 Elisa María mostaza Claro c/a Centro Móvil Milenium SL, a uviedol, že v súd v záujme ochrany spotrebiteľa ex offio preskúmal zmluvu zakladajúcu právny vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pričom konštatoval, že vzhľadom na okolnosti za ktorých bola rozhodcovská zmluva uzavretá dochádza k nerovnováhe v právach a povinnostiach oboch zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi slobodne zvoliť si spôsob riešenia sporu, rozhodcovskú zmluvu spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemohol ju ovplyvniť. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že sú naplnené zákonom stanovené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku stanovené v § 45 ods. 1 písm. e/, g/, i/, j/ zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní z dôvodu, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nebola individuálne zmluvne dojednaná, teda došlo k porušeniu § 3 ods.5 zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, rozhodcovský súd nesprávne právne vec posúdil, rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu, lebo v spotrebiteľskej zmluve absentuje obligatórna náležitosť § 9 ods.2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., a to konečná splatnosť úveru určená dňom, mesiacom a rokom, preto je úver v zmysle § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o namietané zosplatnenie úveru žalobkyňou, tieto námietky súd nepovažuje za dôvodné, lebo z rozhodcovského spisu vyplýva, že žalobkyňa oznámenie o zosplatnení prevzala do vlastných rúk čo preukazuje pripojená doručka. Súd prvej inštancie namietanú zmluvnú pokutu v spotrebiteľskej zmluve zo dňa 05.08.2015 považoval za individuálne nedojednanú, ktorej obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť, pričom takéto dojednanie zmluvnej pokuty 0,04% denne z dlžnej sumy predstavuje 14,6% ročne, čo je nepochybne v rozpore s nar. vlády č. 87/1995Z.z., ktoré jednoznačne stanovuje výšku zákonom stanovených úrokov z omeškania, teda sankcie uvedené v bode 8.1.-3. formulárovej zmluvy čo je súdu známe z jeho činnosti, ktorej obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nevyjedнала, ale podpísala zmluvu ak chcela získať úver, pričom súd prvej inštancie dospel k záveru, že takéto dojednanie zmluvnej pokuty umožňuje účtovať pokutu až do 100% poskytnutého úveru a až potom si bude žalobca účtovať úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške, teda takéto dojednanie zmluvnej pokuty je v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 54 ods.2 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že dojednanie takejto zmluvnej pokuty je absolútne neplatné - je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v rozpore s § 53 ods.4 písm. a/ a k/ Občianskeho zákonníka, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi možno priznať len úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške, teda rozhodcovský súd vec nesprávne právne posúdil, rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov a v rozhodcovskom rozsudku zaviazal žalobkyňu na plnenie, ktoré nie je právom dovolené. Zrušil preto rozhodcovský rozsudok zo dňa 14.01.2020 pod sp. zn. 66/05/19 vydaný P. v právnej veci žalobcu U. proti žalovanej J. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, ktorá bola v spore plne úspešná má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých rozhodne po právoplatnosti konania vo veci samej vyšší súdny úradník samostatným uznesením v zmysle § 262 ods.2 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. V podanom odvolaní uviedol, že pre podanie žaloby alebo pre začatie konania okrem uzavretia rozhodcovskej zmluvy nevyžaduje žiadne osobitné súhlasy spotrebiteľa (okrem uzavretia spomenutej rozhodcovskej zmluvy) a ani neurčuje, že len spotrebiteľ môže podať žalobu. Úprava v zákone o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní výslovne počíta s tým, že rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa. Súd prvej inštancie ďalej označuje rozhodcovskú zmluvu za neplatnú, lebo nie je individuálne dohodnutá

a je predformulovaná. Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní výslovne počíta s tým, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bude predformulovaná, keďže okrem výpočtu povinných náležitostí výslovne vyžaduje, aby obsahom spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy bolo poučenie v znení určenom v Prílohe č. 1 v zákone č. 335/2014 Z.z. Ohľadne individuálneho či neindividuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy je nutné poukázať na fakt, kedy v právnom poriadku SR neexistuje právna norma, ktorá by s neindividuálnou povahou akéhokoľvek ustanovenia spájala následok v podobe neplatnosti. Záver, že určité dojednanie nebolo individuálne dojednané, nie je teda podľa príslušnej právnej úpravy dôvodom záveru o neplatnosti, o neprijateľnosti a pod. Občiansky zákonník v § 53 ods. 4 vymenúva prípady najbežnejších neprijateľných klauzúl. Rozhodcovského konania sa dotýka ustanovenie pod písm. „r“ v znení „umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom“. Z napádaného rozsudku nevyplýva ani skutkový záver a ani právne posúdenie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami o tom, že na jej základe je možné prejednávanie sporu v rozhodcovskom konaní za iných podmienok ako tých, ktoré sú uvedené v zák. č. 335/2014 Z. z.. Ak teda neboli splnené zákonné znaky neprijateľnosti klauzuly podľa § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, a ak súčasne samotný zákon č. 335/2014 Z. z. predpokladá výslovne aj možnosť začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania na základe žaloby dodávateľa, potom závery prijaté súdom prvej inštancie sú vecne nesprávne a nezákonné a nepredstavujú zákonný dôvod pre rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa právnou úpravou zák. č. 335/2014 Z. z. nezaoberal nielen z úradnej povinnosti, ale ani na základe tvrdení žalovaného, považuje žalovaný postup súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný a arbitrárny. Žalovaný súčasne namietal predčasnosť a arbitrárnosť záverov súdu o nároku na zmluvnú pokutu a súčasne nesprávne právne posúdenie zo strany súdu. Mal za to, že v konaní nebolo dokázané a ani súd v rozhodnutí neuviedol žiadnu skutočnosť o tom, že ustanovenie o zmluvnej pokute spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Namietal ďalej aj závery súdu týkajúce sa toho, že úverová zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti. Uviedol, že náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zák. č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená.

3. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Ťažiskovou časťou odvolacích námietok žalovaný smeroval voči správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

6. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

7. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

8. Vyššie uvedené odvolacie námietky, ako aj ďalšie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, predložené dôkazy vykonal a vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky, pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

9. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k ťažiskovým odvolacím námietkam žalovaného, odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

10. V danom prípade zmluva o revolvingovom úvere je síce pomenovaná ako revolvingová zmluva, v skutočnosti však ide o bežnú úverovú zmluvu, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky a ten sa zaviazal úver splatiť v dohodnutých splátkach a v dohodnutej výške. Predmetom zmluvy nebolo poskytnutie povoleného prečerpania a schválenie úverového rámca na dobu neurčitú, ako pri bežnej zmluve o poskytnutí revolvingového úveru. V úverovej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti predmetného úveru. Rozhodcovský súd na skutočnosť, že úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bezpoplatkový, neprihliadol, no napriek tomu priznal žalovanému celý ním uplatnený nárok. Ak napriek tomu rozhodcovský súd napadnutým rozhodcovským rozsudkom priznal žalovanému celé ním uplatnené plnenie /popri istine úveru aj úroky a zmluvnú pokutu/ a neprihliadol tak pri svojom rozhodovaní na uvedenú skutočnosť bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je jeho rozhodcovský rozsudok založený na nesprávnom právnom posúdení veci a v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni, ktorej by vzhľadom na jej plný úspech v odvolacom konaní patril voči žalovanému nárok na náhradu trov, túto nepriznal z dôvodu, že jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

13. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).